

Arrest

nr. 225 312 van 28 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die op 31 augustus 2017 België is binnengekomen, was in het bezit van een paspoort met een visum om humanitaire redenen. Het visum type C werd afgegeven door de Belgische ambassade te Istanbul op 30 augustus 2017.

1.2. Op 20 april 2018 diende verzoekster een verzoek in om internationale bescherming. Op 1 april 2018 werden verzoeksters vingerafdrukken genomen in Noorwegen (Eurodac).

1.3. Op 20 december 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 20/04/2018

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 25 juni 2018 van 9.21 uur tot 13.35 uur en op 13 november 2018 van 9.16 uur tot 12.54 uur. U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Dari machtig was. Uw advocaat meester Boelens Julie, loco meester Pepermans Kirsten was aanwezig tijdens uw gehoor op 13 november.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Sayyid origine. U vermoedt dat er op uw documenten werd genoteerd dat u 53 jaar oud.

U werd geboren in het dorp Gondigam, dat in de buurt van de stad Kandahar ligt. U werd uitgehuwelijkt op 12-jarige leeftijd aan uw eerste man en verhuisde samen met hem naar het dorp Gereshk. Na enkele jaren geraakte u zwanger van uw oudste dochter F. In deze periode stierf uw man. Volgens de traditie moest u met uw schoonbroer trouwen. U wilde dit echter niet, noch wilde u langer bij uw schoonfamilie verblijven. Uw vader kwam u halen en nam u mee naar de stad Mashhad in Iran, waar hij en uw moeder op dat moment reeds verbleven.

In Mashhad trouwde u opnieuw met H. K. (OV (...)), een Afghaans staatsburger van Hazara origine. U kreeg nog twee dochters Z. (OV (...)) en H. en vier zonen M. R. (OV (...)), A., M. en S.

Aanvankelijk hadden jullie in Iran een blauwe verblijfskaart. Later kregen jullie een Amayesh kaart.

Uw man werkte initieel in een bakkerij, later in de bouw. Uw kinderen konden schoolgaan en werken, uzelf was huisvrouw.

Uw dochter Z. woonde bij u in tot na haar trouw. Op het moment dat zij twee maand zwanger was verhuisde zij naar haar schoonouders die in dezelfde wijk als u woonden.

Uw zoon M. R. werd op een gegeven moment gerepatrieerd naar Afghanistan. Hij keerde illegaal naar Iran terug en besloot daarna uit Iran te vertrekken. Hij verliet Iran in oktober of november 2014 en vroeg asiel aan in België op 28 januari 2015. Op 30 april 2015 kende het CGVS uw zoon de subsidiaire beschermingsstatus toe.

Omdat uw zoon M. R. uit Iran vertrok, konden jullie jullie Amayeshkaarten niet meer verlengen. Jullie geraakte bovendien de originele Amayeshkaarten kwijt. Uw man kende daarenboven medische problemen die in Mashhad niet langer behandeld konden worden. Omwille van deze redenen beslisten jullie Iran te verlaten. U en uw zoon M. reisden naar Turkije in een wagen met een smokkelaar. Onderweg aan het grensgebied kregen jullie een auto-ongeluk. U en uw zoon werden opgepakt en gerepatrieerd naar Afghanistan. Jullie reisden naar Kabul, waar uw zoon voor u een paspoort in orde bracht en een visum voor Turkije. U reisde naar Turkije, waar u 1,5 jaar verbleef. Uw dochter F. en uw zonen A., S. en M. verbleven eveneens in Turkije op het moment dat u daar was. Uw man, dochter H., dochter Z. en haar man hadden Iran eveneens verlaten en verbleven gedurende enige tijd in Turkije. Zij waren echter reeds vanuit Turkije naar Europa vertrokken op het moment dat u in Turkije aankwam. Uw man, dochter Z. en haar echtgenoot A. R. dienden op 20 januari 2016 voor de eerste maal een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uw man H. K. werd na zijn aankomst in België erg ziek. Er werd u omwille van humanitaire redenen een visum uitgereikt door het Belgisch Consulaat in Istanboel op 30 augustus 2017. Dezelfde dag overleed uw man. U kwam aan in België een dag na het overlijden van uw man.

Na uw aankomst in België kreeg u problemen met uw schoondochter en met het verkrijgen van opvang. Eén van uw zonen reisde illegaal uit Turkije naar België. Hij nam u mee naar Noorwegen.

Op 15 maart 2018 werd een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in hoofde van uw dochter Z. en haar man, gezien er geen geloof gehecht kon worden aan de hun bewering dat zij ononderbroken als Afghaans vluchteling in Iran zouden hebben gewoond.

U werd op 27 maart 2018 op de luchthaven van Noorwegen tegen gehouden omdat u en uw zoon Ali naar Londen wilden reizen met een vals paspoort. U diende op 1 april 2018 een asielaanvraag in bij de Noorse autoriteiten.

De Noorse asielinstanties vroegen om een overname omwille van de Dublinregels, dewelke geaccepteerd werd door de Belgische autoriteiten. Op 19 april 2018 kwam u terug aan in België. U diende een asielaanvraag in op 20 april 2018.

Op 30 april 2018 diende uw dochter Z. voor de tweede maal een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 30 juli 2018 werd een beslissing tot niet ontvankelijkheid genomen door het CGVS.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de Amayeshkaarten voor van u, uw man en twee van uw zonen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Wanneer tijdens uw gehoor op de DVZ gepolst werd of u specifieke noden had met betrekking tot het afleggen van verdere gehoren in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, verklaarde u dat u slecht hoorde als u triestig was en dat u misschien niet alles zou verstaan. Er dient echter opgemerkt te worden dat tijdens de twee gehoren niet bleek dat u problemen zou hebben met het verstaan van de tolk. Doorheen de gehoren op het CGVS werd bemerkt dat u vaak emotioneel werd als uw familie ter sprake kwam. Er werd tijdens de twee gehoren echter voldoende gepauzeerd en u kreeg telkens tijd en ruimte toen u het moeilijk had. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS werd daarenboven aangegeven dat u, indien u zich tijdens het gehoor niet goed zou voelen, u dit zeker moest aankaarten, zodat er gepauzeerd kon worden (CGVS N. 1 p. 2).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS N. I p. 2, CGVS N. II p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten is het onmogelijk om een zicht te krijgen op uw verblijfplaats(en) voor uw komst naar België. Er dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u het grootste deel van uw leven ononderbroken als Afghaanse vluchteling in de Iraanse stad Mashhad zou hebben gewoond. Dit is belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst en verblijf is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u betreffende uw familiebanden in Afghanistan verklaringen aflegde die tegenstrijdig zijn met de uiteenzettingen van uw overleden man, uw dochter Z., uw schoonzoon en uw zoon M. R. Zo verklaarde uzelf geen familie te hebben in Afghanistan (CGVS N. II p. 7, 15). Ook uw dochter verklaarde tijdens haar gehoor op het CGVS dat al uw familieleden in Iran zouden wonen (CGVS Z. p. 9). Uw zoon M. R. verklaarde tijdens zijn gehoor echter dat één van uw nichten ongeveer 15 jaar voor zijn interview plaatsvond naar Afghanistan terugkeerde (CGVS M. R. p. 13). Toen u met deze verklaringen geconfronteerd werd, verklaarde u dat u niet op de hoogte was van het feit dat er een nicht van u zou zijn terug gekeerd naar Afghanistan. U verklaarde niet te weten waarom uw zoon zulke verklaringen zou hebben afgelegd (CGVS N. II p. 15).

Betreffende de familiebanden van uw man in Afghanistan legde u en de rest van uw familie eveneens inconsistente verklaringen af.

Zo verklaarde u dat uw man geen broers, zussen, halfbroers of halfzussen zou hebben (CGVS N. I p. 15). Uw zoon M. R. verklaarde daarentegen dat uw man een echte zus en twee halfbroers in Afghanistan zou hebben wonen (CGVS M. R. p. 13).

Uw dochter Z. verklaarde dan weer dat haar vader geen echte familie heeft, maar dat hij wel één persoon zou hebben die hij als een broer zou hebben beschouwd en die in Kaboel zou wonen (CGVS Z. p. 13). Uw man verklaarde tijdens het interview dat hij aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij twee zussen en een broer in Afghanistan zou hebben, meer bepaald in Hisa-e Awal Behsoud (DVZ vragenlijst H. B. K. nr. 17). Wanneer u geconfronteerd werd met de verklaringen die uw man aflegde omtrent zijn familie verklaarde u dat u nooit iemand van zijn broers of zussen gehoord had. Gevraagd of u iets gehoord had óver zijn broer en zussen, verklaarde u dat u nooit iets had opgemerkt. U merkte op dat het vreemd was dat u in al die jaren dat u getrouwd was met uw man nooit iets had gezien of opgemerkt (CGVS N. I p. 15). Het is inderdaad bijzonder vreemd dat iedereen van uw familie verschillende verklaringen aflegt over het familiaal netwerk van uw man in Afghanistan.

De vaststelling dat u en uw familieleden geheel tegenstrijdige verklaringen afleggen betreffende het bestaan en de aard van familiebanden in Afghanistan, alsook over het geslacht en de woonplaats van deze bloedverwanten, doet het ernstige vermoeden ontstaan dat u en uw familieleden de Belgische asielinstanties geen zicht willen geven op jullie familiebanden en netwerk in Afghanistan.

Uit uw verklaringen dient opgemerkt te worden dat u enigszins vertrouwd bent met het leven in Iran. Zo wist u vb. dat Afghanen een toestemming nodig hadden om te reizen in Iran, kende u enkele Iraanse feestdagen en gebruiken, vertelde u doorleefd over enkele discriminerende gebeurtenissen die u en uw familie meemaakte bij de bakker, in de bus,... Toch vertonen uw verklaringen omtrent uw verblijf in Iran enkele hiaten die sterk doen twijfelen aan het feit dat u als Afghaans vluchteling het grootste deel van uw leven in Mashhad zou hebben gewoond.

Zo dient opgemerkt te worden dat de verklaringen met betrekking tot uw verschillende plaatsen van verblijf in Iran niet stroken met de verklaringen van uw zoon. U verklaarde dat u in Iran de hele tijd in de stad Mashhad zou hebben gewoond. Noch u noch iemand van uw kinderen zou elders in Iran hebben gewoond (CGVS N. II p. 4-5, 15). Uw dochter Z. verklaarde tijdens het overlopen van de DVZ vragenlijst eveneens dat zij van haar geboorte tot en met haar vertrek in Mashhad zou hebben gewoond (DVZ vragenlijst Z., nr. 10). Uw zoon M. R. verklaarde echter dat hij op 5-6 jarige leeftijd, gedurende twee jaar met het gezin in Varamin woonde omdat die regio meer kansen op tewerkstelling bood. Hierna zouden jullie zijn terug gekeerd naar Mashhad (CGVS M. R., p. 5-6). Geconfronteerd met de verklaringen van uw zoon, vertelde u echter dat uw kinderen en uw man steeds bij u bleven (CGVS N. II p. 15). Deze verklaring biedt echter geen uitleg voor het bestaan van vastgestelde discrepantie. Het feit dat u en uw familie inconsistente verklaringen afleggen omtrent jullie verblijfplaatsen in Iran, doet vermoeden dat jullie de Belgische autoriteiten bewust geen zicht willen geven op de situatie waarin jullie woonden voor jullie vertrek naar Europa. Deze vaststelling ondergraaft bijgevolg uw bewering dat u het grootste deel van uw leven als Afghaanse vluchteling in Iran verbleef.

Verder is het zeer opmerkelijk dat u de namen 'BAFIA' noch 'Kefalat' zou kennen (CGVS I N. p. 14). Hoewel u verklaarde dat uw man verantwoordelijk was voor de documenten en hij thuis niet uitlegde hoe hij dat deed (CGVS N. I p. 9) dienen toch enige vraagtekens gezet te worden bij het feit dat u niet vertrouwd zou zijn met deze termen. BAFIA was immers het Bureau for Aliens and Foreign Immigrants Affairs, dat onder andere de Amayeshkaart uitgaf. Kefalat was een centrum van de 'Bafia' waar de Amayeshregistraties werden afgehandeld. De Amayeshkaart die u voorlegde had serienummer acht. Jullie zouden dus jullie Amayeshkaart hebben aangevraagd en deze nadien zeven keer hebben vernieuwd. Daarbij kreeg u zes kinderen na aankomst in Iran, die allemaal officieel geregistreerd waren in Iran. Het is dan ook zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u deze twee termen nog nooit gehoord zou hebben.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent de reden waarom u uw Amayesh-kaart niet zou hebben kunnen hernieuwen in Iran, niet overeenkomt met de beschikbare informatie. Zo verklaarde u dat uw man de Amayesh kaarten niet kon vernieuwen omdat uw zoon M. R. reeds in het buitenland was (CGVS N. I p. 3). De autoriteiten zouden willen dat iedereen van de familie aanwezig was bij het verlengen van de Amayeshkaarten. Uit COI blijkt echter dat het pas sinds Amayesh 12 (registratiecampagne tot en met 21 december 2017) verplicht was om met heel de familie aanwezig te zijn om de Amayeshkaart te verlengen. Hiervoor zou het volstaan dat één van de gezinsleden aanwezig was bij de registratie van de volgende Amayesh kaart.

Het feit dat u dit aanhaalt als één van de redenen waardoor jullie Amayeshkaarten niet konden hernieuwen na het vertrek van uw zoon in 2014, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verblijf als Afghaanse vluchtelingen in Iran.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u inconsistente verklaringen aflegde over de deportatie van uw kinderen uit Iran naar Afghanistan. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw oudste zoon werd gedeporteerd naar Afghanistan en dat hij van daaruit naar Europa zou zijn gereisd (CGVS N. I p. 3). Uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw tweede gehoor op het CGVS bleek dat M. R. uw oudste zoon was (CGVS N. II p. 5). U verklaarde tevens dat uw man en zoon een aantal keren gedeporteerd werden (CGVS N. I p. 9). Uw zoon M. R. verklaarde tijdens zijn asielprocedure echter dat hij na zijn deportatie nog terug keerde naar Iran en nog een paar maand bij de familie woonde alvorens hij naar Europa vertrok (CGVS M. R. p. 16, 18). Wanneer u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS opnieuw gevraagd werd wie van uw familie er allemaal uit Afghanistan werd gedeporteerd buiten uzelf, antwoordde u dat uw zoon A. naar Afghanistan werd gedeporteerd. Naast uw zoon A. zou niemand van uw familieleden naar Afghanistan zijn gedeporteerd. U verklaarde dat uw man voor zover u wist niet naar Afghanistan was gedeporteerd, hoewel het mogelijk was dat dit gebeurde voor u hem kende. Gevraagd of uw zoon M. R. ooit werd gedeporteerd verklaarde u dat u zich sinds de dood van uw man niet meer alles herinnerde (CGVS II p. 9). Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor de situatie waarin u zich na de dood van uw man bevond, volstaat deze verklaring niet. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u immers uitdrukkelijk dat uw oudste zoon werd gedeporteerd. Het is dan ook opmerkelijk dat u tijdens uw tweede gehoor enkel over de deportatie van uw zoon A. spreekt. Gezien de deportaties volgens uw verklaringen niet heel frequent gebeurden, kan dan ook verwacht worden dat deze enige indruk zouden nalaten op een familie. Bijgevolg kan dan ook verwacht worden dat u hier consistente verklaringen over zou afleggen. Het feit dat de verklaringen die u aflegde noch consistent zijn met elkaar, noch met die van uw zoon M. R. doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid dat jullie familie de laatste jaren voor jullie vertrek naar Europa als Afghaans vluchteling in Iran zou hebben gewoond.

Ook over het vertrek van uzelf en uw familieleden uit Iran legde u inconsistente verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat uw zoon M. R. als eerste naar Europa vertrok. Hierna zou uw zoon S., samen met uw dochters F. en Z. zijn vertrokken naar Turkije. Nadien zouden uw man, uw dochter H. en uw zoon A. eveneens naar Turkije zijn gereisd. Later vertrokken u en uw zoon M. U werd echter opgepakt onderweg, gedeporteerd naar Afghanistan en kwam later dan voorzien in Turkije aan. Uw man en dochters Z. en H. waren reeds vanuit Turkije vertrokken op het moment dat u daar aankwam en uw zoon M. R. was reeds in Europa (CGVS N. II p. 6 – 7). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u en uw zoon als eerste vertrokken uit Iran. Uw man, dochter Z. en haar man zouden pas na uw vertrek uit Iran zijn vertrokken (CGVS N. I p. 14). Uit de verklaringen van uw dochter Z. lijkt dan weer afgeleid te kunnen worden dat u uit Iran vertrok op hetzelfde moment als uw man, uw dochter Z. en haar man, maar dat jullie aan de grensovergang gesplitst werden (CGVZ Z. p. 7). Uw zoon M. R. verklaarde dan weer dat uw dochters Z. en F. nog voor zijn vertrek naar België Iran verlieten en hierna in Turkije verbleven. Hij zou onderweg naar Europa 3 maanden bij uw dochter F. in Samson hebben verbleven (CGVS M. R. p. 9, 10). Er dient dan ook opgemerkt te worden dat hier vier verschillende versies van de feiten werden weergegeven, die moeilijk met elkaar kunnen worden verzoend. Het feit dat u en uw familieleden geen consistente verklaringen kunnen afleggen over jullie vertrek, doet wederom vermoeden dat jullie bewust geen zicht willen geven op de situatie waarin jullie de laatste jaren voor jullie vertrek naar Europa hebben verbleven.

Verder dienen enkele bemerkingen te worden geplaatst bij de documenten die u al dan niet voorlegde.

Zo dient opgemerkt te worden dat u geen enkel document voorlegt ter staving van uw Afghaanse nationaliteit. Hoewel uit de informatie uit uw administratief dossier blijkt dat u over een origineel Afghaans paspoort, uitgegeven op 6 februari 2016, zou beschikken, laat u na dit voor te leggen aan het CGVS. Tijdens uw interview op de DVZ verklaarde u dat uw paspoort bij uw zoon in Noorwegen zou zijn. Gevraagd waarom dit paspoort ontbrak verklaarde u dit niet te weten (DVZ vragenlijst nr. 24-25, p. 9-10). U geeft dan ook geen afdoende uitleg voor het ontbreken van dit document. Uw zoon M. R. verklaarde tijdens zijn gehoor op 16 april 2015 bovendien dat zijn beide ouders een Afghaans paspoort hadden aangevraagd en verkregen (CGVS M. R. p. 17). Ten eerste dient opgemerkt te worden dat uw paspoort werd uitgegeven op 6 februari 2016, na het interview van uw zoon M. R. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u M. R. zou verklaren dat u reeds eerder over een Afghaans paspoort zou beschikken. Verder dient opgemerkt te worden dat uw man tijdens zijn gehoor op de DVZ verklaarde dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort, en hij evenmin enig document met betrekking tot zijn identiteit voorlegde. Deze inconsistente verklaringen omtrent het al dan niet in bezit zijn van een Afghaans paspoort, doen dan ook vermoeden dat uw man zijn paspoort bewust niet voorlegde aan de Belgische autoriteiten. Gezien jullie originele paspoort een indicatie zou kunnen geven van waar jullie tijdens de laatste jaren voor jullie vertrek verbleven, doet het feit dat jullie dit originele paspoort achterhouden dan ook vermoeden dat jullie

het CGVS bewust geen zicht willen geven op de situatie waarin jullie de laatste jaren voor jullie vertrek hebben gewoond.

Wat betreft de Iraanse verblijfsvergunning van u, uw man en uw twee zonen dient te worden gesteld dat dit slechts kopieën zijn en dat kopieën geen waarborg bieden inzake authenticiteit. Er kan dan ook weinig bewijswaarde aan deze documenten worden toegekend. Verder dienen enkele bedenkingen geplaatst te worden bij deze Amayeshkaarten. De Amayeshkaart die u voorlegt, blijkt een Amayesh kaart uit de achtste reeks te zijn. Op de plaats waar normaal gezien de geldigheidsdatum staat, werd een sticker geplakt met hierop als geldigheidsdatum "30/03/1393" (dit is 20/06/2014). Uit COI blijkt echter dat de Amayesh 8 werd uitgegeven in juni 2012 en geldig was tot juni 2013. De Amayesh 9 werd uitgegeven in juli 2013 en was eveneens geldig voor een jaar, wat wilt zeggen, t.e.m. juli 2014. Later werd de Amayesh 9 verlengd tot en met 21 mei 2015. Dit werd gedaan door een sticker met nieuwe geldigheidsdatum op de kaart te plakken. Het feit echter dat u een Amayesh 8 voorlegt, waarop een sticker plakt - die slechts gebruikt werd op de Amayesh 9 - met daarop bovendien de eerste geldigheidsdatum van de Amayesh 9 (en niet de datum van de verlenging), doet dan ook het ernstige vermoeden ontstaan dat de kopie van het door u neergelegde document een frauduleus karakter heeft en louter opgemaakt werd ten behoeve van uw verzoek tot internationale bescherming. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier dat u in Noorwegen werd opgepakt samen met uw zoon, terwijl jullie probeerden te reizen met een vals Grieks paspoort. Er dient dan ook opgemerkt te worden dat het niet de eerste keer zou zijn dat uw familie gebruik maakt van valse documenten.

Ten slotte dient verwezen te worden naar de beslissing die het CGVS nam op 15 maart 2018 in naam van uw dochter Z. (OV (...)) en van haar man A. R. (OV (...)). Zij ontvingen een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien er geen geloof gehecht kon worden aan de bewering dat zij ononderbroken als Afghaans vluchteling in Iran zouden hebben gewoond. In verband hiermee dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat uw dochter Z. bij u inwoonde tot na haar trouw. Op het moment dat zij twee maand zwanger was verhuisde zij naar haar schoonouders die in dezelfde wijk als u woonden. Z. beviel op 2 februari 2015. Er kan dan ook geschat worden dat zij – afgaande op uw verklaringen – tot midden 2014 bij u thuis inwoonde. Het feit dat er geen geloof gehecht werd aan het feit dat Z. als Afghaans vluchteling in Iran zou hebben gewoond tot en met haar vertrek naar Europa, doet dan ook mede afbreuk aan uw eigen verklaringen met betrekking tot uw recente herkomst.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw beweerde verblijfplaatsen voor uw komst naar België, noch aan uw bewering dat u het grootste deel van uw leven als Afghaans vluchteling in de Iraanse stad Mashhad heeft gewoond.

In verband met uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan verklaarde u tijdens uw twee gehoren op het CGVS dat u niet naar Afghanistan zou kunnen terugkeren omdat u daar vijanden heeft. U verklaarde dat de schoonfamilie van uw eerste man u in Afghanistan zou vermoorden (CGVS I p. 15, II p. 11).

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u, wanneer u tijdens uw gehoor op de DVZ gevraagd werd naar uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan, u slechts verklaarde dat u vreesde in Afghanistan alleen te zijn. U verklaarde dat uw kinderen in België, Noorwegen en Turkije waren. U haalde met geen enkel woord iets aan over mogelijke actoren van vervolging in Afghanistan (CGVS vragenlijst nr. 3.4, 3.5). Het is echter weinig geloofwaardig dat, indien u nog steeds een vrees voor vervolging ten opzichte van de schoonfamilie van uw eerste man in Afghanistan zou koesteren, u zou nalaten dit te vermelden tijdens uw gehoor op de DVZ.

Verder dient opgemerkt te worden dat u niet kan aantonen dat uw vrees voor de schoonfamilie van uw eerste man nog actueel zou zijn. Zo wist u niet waar uw schoonfamilie momenteel zou verblijven. U verklaarde vooral uw schoonmoeder te vrezen, maar wist niet of deze momenteel nog in leven zou zijn. U verklaarde door uw schoonfamilie te zijn bedreigd op het moment dat u bij hen inwoonde, alvorens Afghanistan te zijn ontvlucht. Uw schoonfamilie zou vervolgens uw adres in Iran te weten zijn gekomen. Zij zouden iemand hebben gestuurd om te controleren of u daar woonde. Op dat moment was u niet thuis. Dit was reeds lang geleden zijn geweest.

Nadien zou er niets meer zijn gebeurd met betrekking hiermee (CGVS II p. 11-12). U kan dan ook niet aantonen dat de vrees voor de schoonfamilie van uw eerste man nog actueel zou zijn.

Als laatste dient gewag gemaakt te worden van uw laattijdige asielaanvraag.

Zo dient er immers opgemerkt te worden dat u op 30 augustus 2017 een visum werd uitgereikt door het Belgisch Consulaat in Turkije. Uw man overleed dezelfde dag. U verklaarde dat uw man op woensdag overleed en u op donderdag in België aankwam (CGVS N. I p. 2). De eerste dagen dat u hier aankwam was de begrafenis van uw man. U verklaarde dat uw dochter toendertijd in het opvangcentrum verbleef, maar dat er geen plaats was. U zou met uw schoondochter ruzie hebben gemaakt en zij zou u buiten haar huis hebben gezet (CGVS N. I p. 15). De familie van een zekere H. A. zou u hebben geholpen met verblijf. Toen uw zoon A. hoorde dat u hier moeilijkheden had, verliet hij Turkije op een illegale manier en kwam hij naar België (CGVS N. I p. 15). U verklaarde dat uw zoon u tegen uw zin meenam, u wist niet naar waar. U had het in die periode erg moeilijk en uw familie wou u ver weg van het graf van uw man sturen (CGVS N. II p. 14). Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 27 maart 2018 op de luchthaven van Noorwegen werd tegen gehouden omdat u reisde met een vals Grieks paspoort. U diende op 1 april 2018 een eerste asielaanvraag in bij de Noorse autoriteiten. De Noorse asielinstanties vroegen om een overname door Dublin, dewelke geaccepteerd werd door de Belgische autoriteiten. Op 19 april 2018 kwam u terug aan in België. Op 20 april 2018 diende u voor een eerste maal een verzoek in bij de Belgische asielinstanties. Er dient opgemerkt te worden dat u reeds eind augustus 2017 aankwam in Europa doch slechts voor een eerste maal asiel aanvraagde in Europa op 1 april 2018, 6 maand na uw aankomst in België. Indien u werkelijk een vrees bij terugkeer naar Afghanistan koesterde, kan echter wel van u verwacht worden dat u eerder een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend. Bovendien hadden uw dochter Z., haar man A. R. en uw zoon M. R. in het verleden asiel aangevraagd in België en wisten zij hoe de asielprocedures verlopen. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u niet eerder bescherming zocht in België.

U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en er bestaan evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek naar Europa feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek naar Europa geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood

aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 25 juni 2018 en 13 november 2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf. U werd erop gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit en eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België (CGVS N. I p. 2, CGVS N. II p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u volharden in uw verklaringen, dit in weerspreiding van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in de stad Mashhad in Iran heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Ter volledigheid van de beslissing dient aangehaald te worden dat u zelf aangaf ongeschoold te zijn.

U verklaarde zich tevens in een moeilijke situatie te bevinden en zou problemen hebben om bepaalde zaken te onthouden, zoals vb. de leeftijden van uw kinderen, en dit vooral sinds de dood van uw man (CGVS II p. 5, 9, 13). Verder verklaarde u dat u psychologische problemen had in Iran, waarvoor u daar ter plaatse psychologische hulp zou hebben gekregen (CGVS I p. 16). U zou echter geen documenten hebben om dit te kunnen staven (CGVS N. II p. 12). In België zou u aanvragen hebben gedaan om psychologische bijstand te verkrijgen, maar zou u nog geen begeleiding hebben gekregen (CGVS N. II p. 12). Er dient opgemerkt te worden dat de inconsistenties waarover in de beslissing wordt gesproken geen details betreffen, maar kernelementen uit uw persoonlijke achtergrond, zoals de familieleden die u zou hebben in Iran, de plaatsen waar uzelf zou hebben gewoond,.... Dit zijn zaken waarvan verwacht kan worden dat ze iemand zouden bijblijven. Daarenboven kan van een verzoeker die beweert door psychologische problemen niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen tijdens zijn asielprocedures, medische en psychologische bijstand zou zoeken om dit probleem aan te tonen. U slaagt hier echter niet in.

U verklaarde tevens niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat u daar alleen zou zijn. Uw zoon M. R. en uw dochter Z. verblijven momenteel in België. Uw zoon A. verblijft in Noorwegen, uw dochter H. verblijft in Duitsland en uw zonen S. en M. en uw dochter F. verblijven in Turkije (CGVS N. II p. 8). U zou in Iran meestal met uw zonen of kinderen naar buiten komen, gezien u ongeschoold bent. Uw ongeletterdheid zou een grote beperking voor u zijn (CGVS N. II p. 10). In verband hiermee dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw dochter Z. en schoonzoon A. R. niet werd geoordeeld dat zij een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lopen van ernstige schade zouden dienen te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan. In principe kan er dan ook van hen verwacht worden dat zij naar Afghanistan zouden terugkeren, waardoor u wel degelijk over een netwerk in Afghanistan zou beschikken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aan als volgt:

"In Rechte

3.1. eerste middel

Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève en Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering Juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet

Schending artikel 3 EVRM Juncto schending artikel 48/4,\$2, b en c van de vreemdelingenwet:

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 20 april 2018.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vrees bij haar eventuele terugkeer onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker is eveneens een alleenstaande vrouw geworden na de dood van haar man, die in België begraven is.

Verzoeker vreest om als alleenstaande vrouw vervolgd te worden in het land van herkomst.

Verzoekers kinderen wonen allemaal in buitenland en ze mag op niemand rekenen bij een eventuele terugkeer.

Dat dit middel is gegrond.

Tweede middel: Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verweerster stelt dat de rechten van verzoeker gerespecteerd is door voldoende pauze in te laten tijdens de gehoren zodat verzoeker aan haar medewerkingsplicht moet voldoen.

Verzoeker verwijst naar haar mentale toestand en daarmee bedoelt ze de dood van haar man.

Men hoeft geen psycholoog of psychiater te zien om te beseffen dat verzoeker getraumatiseerd is door de dood van haar man.

Verweerster stelt dat verzoeker geen zicht wil bieden over haar verblijfplaatsen. Verzoeker meent dat ze geen belang heeft om daarover geen zicht te bieden.

Verweerster weet zeer goed dat verzoeker een Afghaanse vluchteling is die in Iran en Turkije gewoond heeft.

Verzoeker is met een visum naar België gekomen en men krijgt niet zomaar een visum van een Belgische ambassade.

Verzoeker woonde als Afghaanse vluchteling in Turkije op dat moment.

Sterker dan deze bewijzen kan verzoeker niet voorleggen.

Verzoeker heeft eerder verteld dat ze niet in het bezit is van haar Afghaanse paspoort. Verzoeker heeft dit paspoort gevonden en ze zal dat in de loop van de procedure voorleggen.

Verzoekers echtgenoot is begraven in België en verzoeker is een alleenstaande vrouw. Verzoeker weet dit zeer goed en ze heeft tijdens de laatste zitting bij het CGVS duidelijk gezegd dat ze zeer goed op de hoogte is dat ze als alleenstaande vrouw internationale bescherming krijgt.

Verzoeker heeft geen belang om de waarheid niet te vertellen.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met dit element.

Verweerster is in het bezit dat alle kinderen van verzoeker in buitenland wonen.

Waarom zou ze in godsnaam geen zicht willen bieden over haar verblijfplaatsen in Afghanistan wanneer ze z'n sterk profiel, objectief verifieerbaar, heeft?

Verweerster verwijst naar de verklaringen van verzoekers echtgenoot, zoon en dochter en ze stelt dat er sprake is van de tegenstrijdigheden over het bestaan van de familieleden in Afghanistan.

Verzoeker meent dat het feit dat haar zoon 4 jaar geleden bij zijn asielaanvraag verteld heeft dat een van zijn nichten 15 jaar geleden naar Afghanistan gegaan is, mag niet tegen haar gebruikt worden.

Dergelijke argument gebruikt men wanneer men niets anders vindt.

Men beschouwt de verklaringen van de zoon als juist en die van verzoeker als fout.

Verzoeker dacht dat het aan verzoeker toekomt en niet aan haar zoon, om verklaringen af te leggen over haar persoonlijke situatie en haar vrees voor vervolging.

Verzoeker meent dat gezien haar persoonlijke omstandigheden ze nogmaals geen belang heeft om informatie te verzweigen over de familiebanden in Afghanistan.

NOGMAALS:

Verzoeker is een alleenstaande vrouw zonder mannelijke familieleden op wie ze mag rekenen.

Verzoekers man is begraven in België en de kinderen wonen allemaal in Europa.

Verzoeker zal vervolgd worden als alleenstaande vrouw in Afghanistan.

Verweerster heeft nagelaten om met dit element rekening te houden.

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Derde middel: Schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven door alle relevante elementen waarover hij beschikte voor te leggen EN er een bevredigende verklaringen te geven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen. Verzoekers verklaringen zijn samenhangend en aannemelijk en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag.

Vierde middel: Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4,§2, b en c van de vreemdelingenwet:

verweerster heeft geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker heel haar leven in andere landen gewoond heeft.”

Verzoekster steunt zich op verschillende rapporten die zij van toepassing acht op haar situatie. Daarbij wordt ingegaan op de behandeling van terugkeerders, de ‘*sliding scale*’ van het ‘arrest Elgafaji’, de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul, Herat en Jalalabad.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met haar paspoort, afgegeven op 6 februari 2016 te Kabul.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster voert aan dat zij een alleenstaande vrouw is geworden na de dood van haar echtgenoot, die in België is begraven. Zij licht toe dat al haar kinderen in het buitenland wonen en zij op niemand kan rekenen bij een terugkeer naar Afghanistan. Zij vraagt om rekening te houden met dit element.

De Raad stelt vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat deze verwijst naar de beslissingen die werden genomen op 15 maart 2018 in hoofde van verzoeksters dochter Z. en haar schoonzoon A.R. De Raad heeft deze beslissingen vernietigd (RvV 30 januari 2019, nr. 216 065).

De bestreden beslissing is *in fine* ook ingegaan op het feit dat verzoekster verklaarde dat zij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat zij daar alleen zou zijn. Er wordt gemotiveerd als volgt: *“U verklaarde tevens niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat u daar alleen zou zijn. Uw zoon M. R. en uw dochter Z. verblijven momenteel in België. Uw zoon A. verblijft in Noorwegen, uw dochter H. verblijft in Duitsland en uw zonen S. en M. en uw dochter F. verblijven in Turkije (CGVS N. II p. 8). U zou in Iran meestal met uw zonen of kinderen naar buiten komen, gezien u ongeschoold bent. Uw ongeletterdheid zou een grote beperking voor u zijn (CGVS N. II p. 10). In verband hiermee dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw dochter Z. en schoonzoon A. R. niet werd geoordeeld dat zij een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lopen van ernstige schade zouden dienen te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan. In principe kan er dan ook van hen verwacht worden dat zij naar Afghanistan zouden terugkeren, waardoor u wel degelijk over een netwerk in Afghanistan zou beschikken.”*

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal erkent dat verzoeksters situatie afhankelijk is van de situatie van haar kinderen en verzoekster wel degelijk over een netwerk zou beschikken indien van verzoeksters dochter en schoonzoon kan worden verwacht dat zij naar Afghanistan terugkeren. Over dit punt blijft de Raad echter in het ongewisse, zolang de commissaris-generaal geen nieuwe beslissing neemt in hoofde van verzoeksters dochter Z. en haar schoonzoon A.R.

Daarnaast vestigt de Raad de aandacht op het Afgaans paspoort dat verzoekster voorlegt in de aanvullende nota ter terechtzitting. De bestreden beslissing motiveerde hieromtrent nog terecht als volgt: *“Uw zoon M. R. verklaarde tijdens zijn gehoor op 16 april 2015 bovendien dat zijn beide ouders een Afgaans paspoort hadden aangevraagd en verkregen (CGVS M. R. p. 17). Ten eerste dient opgemerkt te worden dat uw paspoort werd uitgegeven op 6 februari 2016, na het interview van uw zoon M. R. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u M. R. zou verklaren dat u reeds eerder over een Afgaans paspoort zou beschikken.*

Verder dient opgemerkt te worden dat uw man tijdens zijn gehoor op de DVZ verklaarde dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort, en hij evenmin enig document met betrekking tot zijn identiteit voorlegde. Deze inconsistente verklaringen omtrent het al dan niet in bezit zijn van een Afghaans paspoort, doen dan ook vermoeden dat uw man zijn paspoort bewust niet voorlegde aan de Belgische autoriteiten. Gezien jullie originele paspoort een indicatie zou kunnen geven van waar jullie tijdens de laatste jaren voor jullie vertrek verbleven, doet het feit dat jullie dit originele paspoort achterhouden dan ook vermoeden dat jullie het CGVS bewust geen zicht willen geven op de situatie waarin jullie de laatste jaren voor jullie vertrek hebben gewoond.”

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 december 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP